

złagodzenie kary we Francji; oraz (ii) że naleganie Henkel, aby otrzymać pozwolenie na wykorzystanie tych dokumentów w postępowaniu francuskim nie powinno być uważane za brak współpracy strony wnioskującej o złagodzenie kary uzasadniającego obniżenie grzywny o 25 % zamiast o 30 %, jak stwierdził ADLC, lecz powinno być postrzegane jako wykonanie prawa i działanie w uzasadnionym interesie, to znaczy skorzystanie z prawa do obrony.

Odwołanie obejmuje cztery zarzuty

- po pierwsze, Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne, ponieważ błędnie stwierdził, że w następstwie decyzji ADLC nie ma już etapu postępowania, na którym dokumenty te mogłyby zostać ponownie zbadane w razie stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji i przekazania ADLC tych dokumentów;
- po drugie, postanowienie jest obarczone brakiem uzasadnienia, ponieważ Sąd stwierdził, że Henkel nie miała interesu prawnego do działania, bez zbadania podniesionych przez niego argumentów;
- po trzecie, Sąd naruszył prawo, ponieważ nie zbadał, czy Henkel nie miała nadal interesu prawnego, aby występować do Sądu w celu upewnienia się, że niezgodne z prawem działanie nie powtórzy się.

Z powyższych względów wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o uchylenie postanowienia.

Odwołanie wniesione w dniu 27 maja 2013 r. przez Fabrykę Łóżysk Tocznych-Kraśnik S.A. od wyroku Sądu z dnia 22 marca 2013 r. w sprawie T-571/10, Fabryka Łóżysk Tocznych-Kraśnik S.A. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) — Impexmetal

(Sprawa C-292/13 P)

(2013/C 215/14)

Język postępowania: polski

Strony

Wnoszący odwołanie: Fabryka Łóżysk Tocznych-Kraśnik S.A. (Przedstawiciel: P. Borowski, adwokat)

Pozostali uczestnicy postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Impexmetal S.A.

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku w całości i uwzględnienie w całości skargi z dnia 16 grudnia 2010 r. poprzez stwierdzenie nieważ-

ności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji Rynku Wewnętrznego z dnia 6 października 2010 r.;

- na wypadek nie uwzględnienia tego wniosku, uchylenie wyroku w całości i przekazanie niniejszej sprawy Sądowi do ponownego rozpatrzenia;
- obciążenie drugich stron w postępowaniu odwoławczym kosztami postępowania, w tym także kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie przed Izbą Odwoławczą i Wydziałem do spraw Sprzeciwów Urzędu Harmonizacji Rynku Wewnętrznego oraz w postępowaniu przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca zarzuca Sądowi naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 poprzez jego zastosowanie w stanie faktycznym nieobjętym hipotezą tego przepisu.

Zdaniem strony skarżącej, do takiego niewłaściwego zastosowania wymienionego przepisu doszło na skutek błędnego uznania przez Sąd, że znak strony skarżącej wykazuje podobieństwo do wcześniejszego graficznego wspólnotowego znaku towarowego interwenienta i tym samym istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd opinii publicznej. Strona skarżąca utrzymuje, że Sąd nie uwzględnił, iż:

- podobieństwo pomiędzy znakami nie usprawiedliwia twierdzenia jakoby mogło być ono źródłem istnienia ryzyka konfuzji;
- znak strony skarżącej stanowi część nazwy jej firmy, a nazwa ta została stosowana na długo przed datą zgłoszenia;
- znak ten jest historycznie uzasadnionym oznaczeniem odróżniającym stronę skarżącą;
- omawiane znaki w sposób długotrwały i pokojowy koegzystowały na jednym rynku.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal d'instance d'Orléans (Francja) w dniu 30 maja 2013 r. — Facet SA, BNP Paribas Personal Finance SA przeciwko Saïda Bouchelaghem, Nathalie Cousin, Clémentine Benoni, Hili Aziz, Mohamed Zouhir, Jean Morel, Jalid Anissa, Marine Bourreau, Anthony Cartier, Patrick Rousselière, Karine Lenfant

(Sprawa C-298/13)

(2013/C 215/15)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal d'instance d'Orléans

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Facet SA, BNP Paribas Personal Finance SA

Strona pozwana: Saïda Bouchelaghem, Nathalie Cousin, Clémentine Benoni, Hili Aziz, Mohamed Zouhir, Jean Morel, Jalid Anissa, Marine Bourreau, Anthony Cartier, Patrick Rousselière, Karine Lenfant

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że sąd jest zobowiązany badać z urzędu poszanowanie jej przepisów oraz wynikających z niej przepisów krajowych?
- 2) Czy dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki należy interpretować w ten sposób, że domniemuje się dopełnienie przez kredytodawcę obowiązków przedumownych ciążyących na nim na mocy przepisów krajowych służących transpozycji dyrektywy, jeżeli przekazał on sądowi jedynie umowę kredytu zawartą zgodnie z art. 10 dyrektywy, bez jakichkolwiek dokumentów poświadczających dopełnienie obowiązków przedumownych?
- 3) Czy dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki należy interpretować w ten sposób, że dopełnienia obowiązków kredytodawcy wobec konsumenta wynikających z przepisów krajowych służących transpozycji dyrektywy nie uważa się za udowodnione w razie nieprzekazania przez kredytodawcę sądowi dokumentów poświadczających informacje przedstawione konsumentowi i informacje uzyskane w celu oceny jego zdolności kredytowej, bez przeniesienia na konsumenta ciężaru udowodnienia owych uchybień?
- 4) Czy niedopełnienie przez kredytobiorcę obowiązków przedumownych w zakresie poinformowania konsumenta i oceny jego zdolności kredytowej ustanowionych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki stanowi nieuczciwą praktykę handlową w rozumieniu dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym ⁽²⁾?
- 5) Czy dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki należy interpretować w ten sposób, ewentualnie w świetle dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym, że niedopełnienie obowiązków przedumownych w zakresie poinformowania konsumenta i oceny jego zdolności kredytowej ustanowionych w przepisach krajowych służących transpozycji dyrektywy uniemożliwia kredyto-

dawcy dochodzenie zapłaty niespłaconych kwot od kredytobiorcy, którego zaległości mogą być spowodowane uchybieniem przez kredytodawcę ciążyącym na nim obowiązkom?

- (¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki i uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. L 133, s. 66).
- (²) Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Dz.U. L 149, s. 22).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Helsingborgs tingsrätt (Szwecja) w dniu 5 czerwca 2013 r. — Åklagarkammaren i Helsingborg przeciwko Larsowi Ivanssonowi, Carlowi-Rudolfowi Palmgrenowi, Kjellowi Otto Pehrssonowi i Håkanowi Rosengrenowi

(Sprawa C-307/13)

(2013/C 215/16)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Helsingborgs tingsrätt

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Åklagarkammaren i Helsingborg

Strona pozwana: Lars Ivansson, Carl-Rudolf Palmgren, Kjell Otto Pehrsson i Håkan Rosengren

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy skrócenie harmonogramu wdrożenia z dnia 1 maja 2003 r. do dnia 15 kwietnia 2003 r., do którego doszło przy wprowadzaniu art. 9 djurskyddsförordningen (rozporządzenia o ochronie zwierząt, 2003:105), pociąga za sobą obowiązek Szwecji, jako państwa członkowskiego, ponownego przekazania projektu zgodnie z art. 8 ust. 1 akapit trzeci dyrektywy 98/34/WE ⁽¹⁾?
- 2) W razie odpowiedzi na pytanie pierwsze, iż ponowne przekazanie powinno być mieć miejsce, jakie są skutki prawne niedopełnienia tej formalności?

(¹) Dz.U. L 204, s. 37.